

IN MEMORIAM

Академик, проф. др МЛАДЕН ЈОСИФОВИЋ

Изненадна смрт прекинула је, 23. јуна 1981. године, дуги и плодни живот проф. др Младена Јосифовића, једног од утемељивача и најистакнутијих стваралаца фитопатолошке науке у нашој земљи.

Проф. Јосифовић рођен је 1. марта 1897. у Сувом Долу код Жагубице. По завршетку шест разреда средње школе постављен је, 1914, за привременог учитеља у родном мјесту. Затим је мобилисан и са србијанском војском одступио је преко Албаније. Почетком 1916. упућен је у Француску, гдје је најприје завршио средњу школу, а потом и универзитетске студије у Тулузу, гдје је 1923. и докторирао из области фитопатологије. Кад се, затим, вратио у домовину, постављен је најприје за суплента IV мушке гимназије у Београду, а потом је изабран, 1924. за доцента, 1933. за ванредног професора и 1947. за редовног професора Пољопривредно-шумарског факултета у Београду. Пензионисан је 1968. године. Од 1956. до 1964. био је и директор Института за заштиту биља у Београду. За дописног члана Српске академије наука и умјетности изабран је 1948, за редовног 1961, а 1977. и за дописног члана Југославенске академије знаности и умјетности у Загребу. Биран је у разна тијела која су се бавила организацијом и координацијом научног и наставног рада у нашој земљи, а учествовао је и у раду разних научних и стручних друштава у нас и иностранству.

Као универзитетски наставник, у току свог 44-годишњег рада, увијек је уживао неподјијељено поштовање како својих колега тако и многобројних студената на које је преносио, као изванредан педагог, своје велико знање и богато искуство. Једно вријеме је предавао воћарство, виноградарство и ботанику, а читавих 40 година одржавао је наставу из пољопривредне и шумске фитопатологије. Његова брига о младим људима које је припремао за животни позив није престајала завршетком студија. Увијек је био спреман да укаже помоћ у даљем усавршавању бројних стручњака и уопште свима којима је била потребна. Та помоћ укључивала је строге научне критеријуме и упућивање младих научних радника на критичан однос према властитом раду. Подстицао је стваралаштво, разборитост и хумане односе. У науци није прихватао компромисе, већ је увијек отворено указивао на евентуалне пропусте.

Огромна радна и интелектуална снага покојног проф. Јосифовића испољила се не само у настави и оспособљавању младих стручњака, него и у изузетно значајном научном доприносу, нарочито у области фитопатологије. Већ на почетку своје каријере, својом докторском дисертацијом дао је такав допринос познавању узрочника пепелнице лозе, да је та студија постала, у свјетским размјерама, основа за касније радове у тој области и као таква цитирана у најзначајнијим фитопатолошким дјелима у свијету. Обрадио је и друге бројне проблеме из биљне патологије. Обављајући један у нас пионирски посао, он постепено уводи у самосталан рад млађе сараднике, али све до своје смрти остаје активан стваралац. Поред већег број посебних радова проф. Јосифовић написао је и универзитетски уџбеник из пољопривредне фитопатологије (који је доживио три издања) а затим и из шумарске.

Значајну дјелатност академик Јосифовић испољио је и као уредник или члан редакције више научних часописа или других публикација (Заштита биља, Архив за пољопривредне науке и др.). Био је главни уредник „Пољопривредне енциклопедије Југославије“, руководилац пројекта и уредник „Флоре Србије“ која је изашла у издању САНУ у девет књига, као и „Вегетације Србије“ која треба да изађе у пет томова.

За свој велики допринос развоју науке, оспособљавању младих стручњака и општем културном развоју наше земље, академик Јосифовић добио је више јавних признања: носилац је неколико високих одликовања, добитник је „Седмојулске награде“ 1970, великог броја плакета, повеља и диплома наших универзитетских и научних установа, наших и страних научних и стручних удружења. Сахрањен је у Алеји заслужних грађана Београда.

Изненадна смрт проф. Јосифовића ожалостила је његове многобројне ученике и поштоваоце. Нашој културној баштини он је оставио у наслеђе свој изванредни научни и културни допринос, а својим сарадницима и ученицима трајну успомену свог пријатељства и несебичне помоћи.

Др Милорад Мијушковић

РАДИСЛАВ ПУЈО СЕКУЛИЋ

Дана 5. јуна 1981. године тешка и опака болест отргла је из наших редова дугогодишњег радника и руководиоца директора ООУР-а Фабрикација цигарета — Титоград, вољеног и цијењеног друга РАДИСЛАВА ПУЈА СЕКУЛИЋА. Знали смо да је неизљечива болест нарушила његово здравље, али смо се ипак надали и искрено жељели да ће његова огромна енергија и воља за живот на крају побједити, озарити нас и да ће још низ година остати са нама да и даље заједно радимо предано на унапређивању наше организације и наше струке. Међутим, то су биле и остале наше заједничке жеље, јер смрт, која је често неправилна и овога пута као да је бирала да у своје наручје пригрли једног од наших најугледнијих радника и ствараоца, познатог и признатог стручњака, управо у вријеме када је својој породици, Радној организацији и друштву уопште био најпотребнији.

Покојни Радислав Пујо Секулић рођен је 1932. године у честитој и угледној породици Секулића. Основну школу је завршио у ондашњој Подгорици, а средњу пољопривредну 1952. у Бару. Послије завршетка средње школе и одслужења војног рока ступио је 1953. године на рад у Дувански комбинат у Титограду као приправник. Убрзо својим стваралачким и преданим радом скренуо је на себе пажњу својих сарадника па је и заслужено напредовао у служби. Најприје је радио на пословима рејонског инструктора, преносећи своје стручно знање на пољопривредне произвођаче дувана чиме је дао значајан допринос развоју дуванске привреде Црне Горе. Истичући се као изузетан радник и стручњак, пун младалачке енергије и елана заслужио је да га Радна организација пошаље на школовање и специјализацију, те 1961. завршава вишу пољопривредну школу у Мостару а потом 1964. пољопривредни факултет у Скопљу. Затим наставља да ра-

ди у Фабрици цигарета гдје, обогашен теоријским знањем и раније стеченим искуством, даје огроман допринос развоју и унапређивању дуванске индустрије наше републике.

Ријетки су примјери да је неко тако био срастао и одан средини у којој је радио као што је то био друг Радислав Пујо Секулић.

Цијенећи његов примјерни и дисциплиновани однос према раду, радни људи и самоуправни органи наше организације указали су му пуно повјерење и 1964. именовали га за директора Фабрике цигарета. Тадашњи услови рада у Фабрици били су прилично тешки, али он је неуморно радио и до краја издржао на веома сложеним и одговорним пословима, не помишљајући ни тренутка да промијени радну средину и тражи боље услове рада. Напротив, стално је радио и тежио да, заједно са радним људима и сарадницима, унапређује постојећу технологију, побољшава услове рада и стандард радних људи.

Поред својих радних способности и напредне опередијелености, истицао се и најљепшим племенитим људским особинама. По природи веома тих и ненаметљив, дружељубив и примјерне подобности за сарадњу и споразумијевање, остаће трајно омиљен код сваког радног човјека, сарадника и пословног пријатеља.

Цијенећи његов велики допринос не само као вриједног ствараоца и изванредног стручњака него и врло активног друштвено-политичког радника, Друштво му је одало видно признање одликујући га Орденом рада са сребрним вијенцем, а Привредна комора Црне Горе додијелила му је 1971. Првомајску награду за изузетан допринос развоју и унапређењу дуванске привреде Црне Горе.

Смрћу друга Пуја Дуванска привреда Црне Горе и Југославије изгубила је цијењеног стручњака, омиљеног друга и искреног пријатеља и сарадника.

Нека је другу Радиславу Пују Секулићу вјечна слава и трајна захвалност за све што је учинио у својој струци и својој средини.

Томо Разнатовић, дипл. инж.

ДУШАН ВУЧЕВИЋ

У 51. години живота преминуо је, 28. децембра 1980, последице кратке и тешке болести, цијењени друг, омиљени колега, дугогодишњи радник и руководиоца у Дуванском комбинату — Титоград друг ДУШАН ВУЧЕВИЋ. Смрт га је затекла на дужности шефа одјељења припреме дувана ООУР-а Фабрикације цигарета — Титоград.

Покојни Душан Вучевић рођен је 1929. у Новом Селу општина даниловградска у честитој и угледној породици Вучевића, у мјесту гдје су слободарске идеје често крвљу плаћане. Основну школу завршио је у мјесту рођења а средњу Дуванску школу у Прилепу 1948.

Припадао је генерацији која је, још нестасала, поднијела изузетне напоре у обнову и изградњу земље, ратом опустошене и порушене.

Својим напредним схватањима скренуо је на себе пажњу те је још као дјечак 1946. постао члан СКОЈ-а, а двије године касније и члан Комунистичке партије Југославије.

Као врло активан и напредан омладинац, са одличним успјехом завршава Средњу дуванску школу у Прилепу. То је прва послератна генерација која је велики терет обнове и изградње наше земље, посебно дуванске индустрије, преузела на себе.

Та генерација огромно је допринијела развоју дуванске индустрије Југославије, а покојни Душан посебан допринос дао је развоју дуванске привреде Црне Горе и Дуванског комбината — Титоград.

Посебно се истицао покојни Душан великим стручним способностима. Стога га је Радна организација упутила на тромјесечну специјализацију у Француску. Као и сваки задатак, и овај врло успјешно је завршио, а своје стручно знање и искуство, стечено у иностранство, несебично је преносио у своју радну организацију и на млађе сараднике.

Поред свог усавршавања у струци, покојни Душан дао је знатан допринос у обнову и изградњи порушене земље учествујући на многим радним акцијама, посебно у изградњи пруге Шамац — Сарајево.

Признајући његов значајан допринос у свим пословима и задацима које је обављао у својој струци, Друштво му је с правом 1970. године додијелило велико признање Орден рада са сребрним вијенцем, што је схватио као још већу обавезу те је својим примјерним радом давао подстицај сарадницима и осталим радницима на остваривању још већих пословних резултата.

Поред својих радних и стручних способности, био је врло ангажован и као друштвено-политички радник. Стога је често био биран у органима самоуправљања и друштвено-политичким организацијама Радне организације Дуванског комбината — Титоград. Исто тако, био је делегиран у Општинско вијеће синдиката као и органима самоуправних интересних заједница.

Због својих људских особина и изузетних способности покојни Душан као човјек и сарадник на пословима своје струке остаће међу својим друговима и сарадницима у сјећању као примјер људскости, честитости и племенитости.

Нека је вјечна слава и хвала драгом другу, колеги и пријатељу Душану Вујовићу за његов стваралачки рад, велике људске особине и хуман однос према људима и средини у којој је живио и радио.

Томо Ражнатовић, дипл. инж.